

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒
ปรมาจารย์ฝ่ายวิปัสสนากรรมฐาน

ตอนบ่ายสองโมงครึ่งเริ่มเทศน์เมื่อวานนี้ที่ขอนแก่น สอนจตุจักร นั่นก็ประชาชนมาก เราก็เทศน์เป็นเวลาชั่วโมงกว่าเหมือนกันนะ เมื่อวานนี้ดูเหมือนว่าชั่วโมงหกนาที่ อยู่ในยานี้ พอฉันจ้งหันแล้วก็ทั้งวันเลยไปขอนแก่น ฉันเสร็จแล้วออกเดินทางไป งานติดต่อกันไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงเวลาเทศน์ ลงจากธรรมาสน์มาถึงวัดนี้พอดีเริ่มมีดี เมื่อวานสละเวลาเพื่อขอนแก่นทั้งวันเลย วันที่ ๑ ก็จะไปเทศน์ที่ราชภัฏ อุตรฯ วันที่ ๖ ที่ ๗ บ้านแพง

วันที่ ๑๓-๑๔ พฤศจิกายนนี้ที่หนองผือใน อันนั้นเป็นวันครบรอบมรณภาพของหลวงปู่มั่นเรา คนจะมากเหมือนกัน เพราะเป็นวันครบรอบปีปรมาจารย์ของฝ่ายวิปัสสนากรรมฐาน คือหลวงปู่มั่นของเรา เป็นผู้ครองอรธครองธรรมครองมรรคผลนิพพานอย่างสมบูรณ์แบบทุกอย่าง หน้าที่ต้องดีไม่ได้ หลวงปู่มั่นนี้เราพูดจริง ๆ เราไปอยู่กับท่านตั้งแต่วันเข้าไปอยู่จนกระทั่งท่านมรณภาพ รวมแล้วก็เป็นเวลา ๘ ปี หน้าที่ดำหนิเท่าเม็ดหินเม็ดทรายไม่ได้เลย การปฏิบัติของท่านขนาดนั้นละฟังเอา เก็บหอมรอมริบหลักธรรมหลักวินัยข้อไหน ๆ ไม่มีเรียรดนะ เก็บหอมรอมริบหมด ไม่เคยเห็นที่ไหนแหละ

คือ หลวงปู่มั่นครองธรรมครองวินัยสมบูรณ์แบบด้วยภาคปฏิบัติ เป็นพระสมบูรณ์แบบทางภาคปฏิบัติ และเป็นพระที่สมบูรณ์แบบทางฝ่ายผล ได้แก่ มรรคผลนิพพาน คือหลวงปู่มั่น นี้จะเป็นอาจารย์ของบรรดาพระกรรมฐานทั้งหลาย สายของท่านเวลานี้กระจายอยู่ทั่ว ๆ ไป ที่มากกว่าเพื่อนก็จะมีทางภาคอีสาน พระกรรมฐานมีมาก เพราะหลักใหญ่อยู่ที่นี้ แม่เหล็กคือหลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ ที่มาเด่นเอามากก็คือหลวงปู่มั่น เด่นมากจริง ๆ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านเป็นคู่กันมา ปฏิบัติธรรมด้วยกัน

หลวงปู่เสาร์นั้นท่านไม่ค่อยพูดแหละวันหนึ่ง ๆ นั่งอยู่ที่ไหนเหมือนหัวตอ นะ ท่านเป็นนิสัยอย่างนั้น ท่านว่าท่านปรารถนาปัจเจกภูมิ แต่ท่านก็เปลี่ยนมาเป็นสาวกภูมิ คือหลวงปู่เสาร์ท่านปรารถนาเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นท่านถึงไม่พูดอะไร ๆ กับใคร นิสัยท่านเป็นแบบนั้นเลย ไม่ค่อยพูดอะไรกับใคร นั่งอยู่ที่ไหนเหมือนหัวตอ ท่านไม่ค่อยพูด การเทศน์ว่าการท่านไม่เทศน์ รู้สึกว่าการพูดนี้มีน้อยมาก การเทศน์ว่าการไม่ค่อยเทศน์

แต่หลวงปู่มั่นเรานี้การเทศน์ว่าการสำหรับพระแล้ว ยกให้เป็นเบอร์หนึ่งเลย เทศน์ถึงมรรคถึงผลถึงพริกถึงขิง มรรคผลนิพพานทะลุเลย ๆ การเทศน์นี้ไม่มี เท้าที่ผ่านมาแล้ว

นี่ไม่เคยมีเห็นองค์ไหนที่จะแหงหน้าหลวงปู่มันไปได้เลย เท่าที่เราได้ผ่านมา ส่วนที่เราไม่รู้ไม่เห็นก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง เท่าที่เราผ่านมาบรรดาครูอาจารย์ทั้งหลาย ไม่ว่าจะทางฝ่ายปริยัติ ไม่ว่าจะทางฝ่ายปฏิบัติ หลวงปู่มันเป็นเยี่ยมในการเทศน์ ยกให้เยี่ยมเลยเถียว

ไปอยู่กับท่านที่แรกท่านเทศน์สี่ชั่วโมงนะ เริ่มเทศน์สี่ชั่วโมงถึงจะจบ ฟังสี่ชั่วโมง นานไหม นี่ละท่านเทศน์ ที่นี้การเทศน์ของท่านนี่ไหลไปเลยนะ ไม่ได้มีอ้อ ๆ อ๊ะ ๆ หยุดก็หยุดแต่หายใจ ๆ ฟุ้ง ๆ ไปอยู่กับท่านที่แรกท่านเทศน์แต่ละครั้ง ๆ ท่านเทศน์เฉพาะพระ โยมไม่มี เพราะท่านอยู่แต่ในป่าในเขาไม่มีใครเข้าไปยุ่งท่านได้เลย เนื่องจากการคมนาคม ไม่มีก็ว่าได้แต่ก่อน รรธาไม่มีเลย ไปก็เดินชอกซอนไปหาท่านอยู่ในป่าในเขาลึก ๆ บรรดา ลูกศิษย์จะเข้าไปได้เฉพาะฝ่ายพระ ส่วนประชาชนตามท่านไม่ทัน ท่านอยู่ในป่าในเขาตลอด มาเลย ตั้งแต่เริ่มแรกออกปฏิบัติ ปฏิบัติล้วน ๆ เรื่อยมาจนกระทั่งวันท่านมรณภาพ ไม่มี พรรคมีตอนในการปฏิบัติของท่าน

หลักธรรมหลักวินัยนี้เปี่ยมเลยนะ ไม่มีคำว่าบกพร่องตรงไหนพอจะตำหนิได้ว่า ขัดกับธรรมข้อนั้น วินัยข้อนี้ ไม่ปรากฏ ท่านเก็บหอมรอมริบได้หมด ที่นี้เวลาเทศน์สอนพระนี่ ตอนเราไปถึงใหม่ ๆ นั้น ท่านเทศน์สี่ชั่วโมงถึงจบ พอทานเข้าก็ลดลงสามชั่วโมงจบ สุดท้ายนี้สองชั่วโมง พอสองชั่วโมงจบแล้วก็ป็นอันว่าเลิก ไม่เทศน์อีกเลย

การเทศน์ของท่านนี้ท่านถอดเอามรรคเอาผลสด ๆ ร้อน ๆ จากภายในใจของท่าน ที่ปฏิบัติรู้แจ้งเห็นจริงเต็มสัดเต็มส่วน ไม่มีเงื่อนงำที่จะนำมาสอนโลก ไม่ว่าจะธรรมชั้นใด ๆ ท่านเปี่ยมหมด เทวดาอินทร์พรหมเปี่ยมหมด สอนเทวบุตรเทวดานี้เวลาท่านเล่าให้ฟัง โธ น่าอัศจรรย์นะ ท่านอยู่ในป่าในเขาท่านต้อนรับเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมแทบไม่มีคืนว่างเลย ยี่งอยู่ในเชียงใหม่ด้วยแล้วประมาณสี่ทุ่มมาแล้วพวกเทพทั้งหลาย ตั้งแต่รุกขเทพ อากาศเทพ เทวดาอยู่ตามท้องฟ้าอากาศ รุกขมูลตันไม้ นี้เรียกว่ารุกขเทพ อากาศเทพ

จากนั้นก็พวกเทวดาอินทร์พรหมจากสวรรค์ชั้นนั้น ๆ สวรรค์ ๖ ชั้นมาเกี่ยวข้องกับท่านหมด พรหม ๑๖ ชั้นมาเกี่ยวข้องกับท่านหมด มารับการอบรมจากท่าน บางทีก็มา ประดังกันท่านว่า มากต่อมากฟังซิ นี่ละท่านเทศน์หมด ไม่มีคำว่าอึดว่าอั้น เทศน์สอนพวก เทพยเทพเทวดาอินทร์พรหมทั้งหลาย ท่านก็เอาธรรมะประเภทหนึ่งออกเทศน์สอน พวก เทวดาอินทร์พรหมมากน้อยเพียงไร ติดต่อกับพวกนี้ นี่เฉพาะที่อยู่เชียงใหม่ ที่นี้เวลาออก จากนั้นมาก็เกี่ยวข้องกับคนประชาชนพระเณร เทวบุตรเทวดาก็ห่าง ท่านว่าอย่างนั้น ห่างไป เฉพาะท่านมาอยู่ทางสกลฯ นี้ท่านว่าห่าง

นั่นละผู้ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ทรงมรรคทรงผล ไปไหนเย็นไปหมด ท่านอยู่ในป่า พวกเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมเต็มท้องฟ้ามาฟังการอบรมจากท่าน มากขนาดไหน เพียงแต่เทวดาชั้นเดียวเท่านั้นมนุษย์เราทั่วโลกยังสู้ไม่ได้ ความมากมายของเทวดาเพียงชั้น

เดียวเท่านั้น เช่น สวรรค์ ๖ ชั้น เทวดามาเพียงชั้นเดียวเท่านั้น มากกว่ามนุษย์เราทั่วโลก มาก ไหม บริเวณขอบเขตของเทวดาไม่มีใครประมาณได้ แต่ละชั้น ๆ เทวดามีมากขนาดไหน ที่มาฟังการอบรม

ท่านเหล่านี้เป็นผู้บงการความสุข จึงต้องมาได้รับการอบรมจากท่าน เพราะท่าน สมบูรณ์ทางความสุขภายในใจ มีธรรมล้วน ๆ ครองใจท่าน ท่านจึงได้แจกจ่ายธรรมะที่เป็น ธรรมล้วน ๆ และเวียนครอบโลกธาตุนี้สั่งสอนสัตว์โลก พวกสวรรค์ก็ตั้งแต่ชั้นจาตุมฯ ขึ้นไป สวรรค์ ๖ ชั้น ชั้นหนึ่งมีเทวดามากขนาดไหน แล้วชั้นสอง ชั้นสาม ชั้นสี่ ชั้นห้า ชั้นหก แต่ละชั้น ๆ เทวดามากขนาดไหน เพียงชั้นเดียวของเทวดาในชั้นจาตุมฯ เท่านั้น มนุษย์เราทั่วโลกสู้ไม่ได้ ถ้าเทียบแล้วเหมือนกับกำมือนมนุษย์เราทั่วโลก ความใหญ่โตของมนุษย์ทั่วโลกนี้ เท่ากับกำมือนหนึ่งเท่านั้น นอกนั้นเป็นเรื่องของเทวดาทั้งหมด มากกว่ากันขนาดไหน

นี่เพียงชั้นเดียวนะ แล้วสองชั้นสามชั้นไปอีกถึงสวรรค์ ๖ ชั้น จะมีจำนวนเท่าไรลอง คำนวณดูซิ แล้วแต่ละชั้น ๆ นั้นมากแถมมาก เทวบุตรเทวดาเต็มไปหมด ไม่มีว่างแหว่งแคบ ขนาดนั้นขนาดนี้ เอกกรรมของสัตว์เป็นประมาณ จากนั้นก็ขึ้นพรหมโลก พรหมโลกมี ๑๖ ชั้น แต่ละชั้น ๆ พวกทำมหาพรหมเต็มไปหมดเลย มากขนาดไหน เอ้า เรามาเทียบชั่งกับที่ กิเลสตัวจอมปลอม ตัวมันตมตุนสัตว์โลกมานานแสนนาน เป็นคู่แข่งของพระพุทธเจ้า มัน ลบหมดว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มี ฟังซินะ เราจะเชื่อทางไหน

ศาสดาองค์เอกมาตรัสรู้แต่ละพระองค์ ๆ รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน อุบาย วิธีการสั่งสอนเต็มความสามารถของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ แบบเดียวกันหมด ไม่มี พระพุทธเจ้าองค์ไหนมาปฏิบัติแล้วเทวบุตรเทวดาไม่มี บอกเป็นเสียงเดียวกันหมด เพราะมา รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน ท่านจะเอาอะไรมาลบล้างได้ก็เห็นอยู่ประจักษ์กับใจของท่านโดยไม่ต้องไปถามใคร ไม่ต้องเอาใครมาเป็นพยาน นี่ละให้เราพิจารณาเทียบนะ

นี่เราพูดถึงเรื่องสวรรค์เพียงชั้นเดียวเท่านั้น อย่างจาตุมฯ เหล่านี้ละ มนุษย์ทั่วโลกนี้ สู้ไม่ได้ มนุษย์ทั่วโลกเทียบกันแล้ว มนุษย์ทั่วโลกนี้เท่ากับกำมือนหนึ่งเท่านั้น แล้ว นอกจากนั้นมากขนาดไหน แล้วสองชั้น สามชั้นขึ้นไปอีก จนกระทั่งถึงพรหมโลก ๑๖ ชั้น นี้ ฝ่ายดี

ส่วนนิพพานนั้นเป็นธรรมดาไปเลย คือออกสมมุติไปหมดแล้ว เรียกได้คำเดียวว่าเป็นธรรมธาตุ บรรดาพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์มีจำนวนมากขนาดไหน พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์มีจำนวนมากเพียงไร ที่ว่าหมื่น ๆ แสน ๆ ล้าน ๆ ๆ นี้ โอ๊ย อย่าเอามาพูดว่าฉันเลย คนคนเดียวกันนี่ละเรานี้ นับหนึ่ง สอง สาม ตั้งแต่วันเราเกิดมาจนกระทั่งถึงวันเราตาย จะไม่ครบพระพุทธเจ้าที่มาตรัสรู้แล้วเต็มในโลกธาตุนี้ และกลายเป็นธรรมธาตุด้วยกันหมด

กว้างขนาดไหน นี่ละธรรมดาที่ครอบโลกสมมุติ อันนี้เป็นธรรมดาเหนือสมมุติไปหมดเลย เป็นธรรมครอบโลกธาตุ เรียกว่าธรรมดา

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เป็นธรรมดาหมด พระปัจเจกพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ก็เป็นธรรมดาเหมือนกันหมด จิตของท่านเป็นธรรมดา ที่นี้สาวกของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียวเท่านั้นมีสาวกอรหันต์มากขนาดไหน เช่นอย่างพระพุทธเจ้าของเรา นี่ สาวกเป็นอรหันต์มากขนาดไหน นั่นละเป็นธรรมดาทั้งนั้น แล้วสาวกของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ จำนวนขนาดไหน

คิดดูตั้งแต่นับพระพุทธเจ้าพระองค์เดียว สององค์ สามองค์ ตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งถึงวันตายนับไม่ครบ นี่ละพระพุทธเจ้ามากขนาดไหน แล้วสาวกของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ นั้นมากขนาดไหน เอ้า เทียบเข้าไปอีก นี่ละเป็นธรรมดาล้วน ๆ อันนี้หาประมาณไม่ได้ เพราะเลยสมมุติไปหมดแล้ว เรียกได้แต่ชื่อว่าธรรมดา คือท่านผู้บริสุทธิ์ถึงวิมุตติพระนิพพานแล้ว ใจเป็นธรรมธาตุด้วยกันหมด

ตั้งแต่มนุษย์เราถึงสวรรค์พรหมโลกนิพพาน กว้างขนาดไหน ฟังแต่ว่าพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้นี้นานขนาดไหน ก็กบก็กัลป์ มาตรัสรู้อยู่อย่างนี้เรื่อยมา แล้วยังจะเรื่อยไปอีกตลอดไม่มีสิ้นสุดยุติ ต้นของพระพุทธเจ้าที่มาอุบัติก็นับไม่ได้ ปลายที่ยุติของพระพุทธเจ้าก็นับไม่ได้ จะหมุนไปอย่างนี้เรื่อย อุบัติถ่ายทอดกันไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ไม่มีที่สิ้นสุด เลยกบก็เลยกัลป์ไปอีก ที่ผ่านมาแล้วก็กบก็กัลป์ จะไปข้างหน้าก็กบก็กัลป์ นับไม่ได้ ทั้งต้นทั้งปลายเลย นี่ละที่พระพุทธเจ้าอุบัติมาตลอด เป็นยังไงธรรมดาที่ครอบโลกธาตุนี้ ส่วนความกว้างความอะไรประมาณไม่ได้แล้ว

ที่นี้ย่นลงมาฝ่ายต่ำอีก เราที่พูดแต่ฝ่ายดีฝ่ายสูง พุดลงมาฝ่ายต่ำอีก พวกนรกหลุมหนึ่ง ๆ ท่านกะประมาณไว้ในชาดกว่า ๒๕ หลุม นี่สำหรับสัตว์โลกทั่วแดนโลกธาตุที่สร้างบาปสร้างกรรม จะต้องไปลงนรก ๒๕ หลุมนี้ หลุมใดหลุมหนึ่ง ตามอำนาจแห่งกรรมหนักเบาเล็กน้อยของตน แล้วนรกหลุมหนึ่งนั้นความกว้างความลึก บรรจุสัตว์โลกได้ขนาดไหน ยิ่งมากยิ่งขึ้นสวรรค์ไปอีก ไม่ทราบว่ามีกี่ร้อยเท่าพันทวีฟังซินะ

เพราะเหตุไรจึงเป็นอย่างนั้น เราดูก็รู้ ดูในตัวของเราเอง สัตว์โลกชอบทำบาปกันมากยิ่งขึ้นกว่าชอบทำบุญ เพราะฉะนั้นสถานที่อยู่ของสัตว์โลกผู้ทำบาปจึงกว้างขวางมากเทียบกันไม่ได้ ท่านว่าอย่างนั้นนะ นั่นฟังซิขนาดไหน แล้วนรกแต่ละหลุม ๆ บรรจุสัตว์นรกอยู่ในนั้นมากขนาดไหน เรื่อยมาพุด โลกนี้เอามาอีกสัก ๑๐ โลกจะไปเทียบกันนรกหลุมหนึ่งเทียบไม่ได้นะ คือสัตว์โลกไปตกนรกนี้มากขนาดไหน เพราะใครก็มีแต่สมัครโดยหลักธรรมชาติที่กิเลสลากไป ๆ ให้ทำความชั่วช้าลามก เพื่อเป็นทางไหลลงนรกไม่มีทางสิ้นสุด

ยุติลงไปได้เลย ตกตลอด ๆ แล้วกว้างขนาดไหนนรกหลุมหนึ่ง หลุมสอง หลุมสาม ถึง ๒๕ หลุม นี่ล้วนแล้วตั้งแต่บรรจusstว์นรกทั้งนั้นอยู่อย่างนั้นตลอดมา

นี่เราพูดถึงเรื่องความกว้างความแคบ การบรรจusstว์โลก บรรจusstว์ฝ่ายดีตั้งแต่มนุษย์ ขึ้นถึงสวรรค์ชั้นพรหมโลกถึงนิพพาน แล้วฝ่ายต่ำก็ตั้งแต่หลุมหนึ่งถึง ๒๕ หลุมของแดน นรก หลุมที่หนึ่งเรียกว่าหลุมที่แสบที่เผ็ดร้อน ที่ทุกข์มากแสนสาหัส ท่านเรียกว่าหลุมที่หนึ่ง ท่านก็บอกไว้ประเภทที่จะไปตกนรกหลุมนี้ประเภทไหนพวกsstว์นรก ประเภทที่วามหันตทุกข์ ชั่วฟ้าแลบไม่มี คือมีความทุกข์ทรมานตลอดเวลา

แล้วฟ้าแลบแลบนี้คือความทุกข์ในsstว์นรกหลุมนั้น ๆ นี่ชั่วฟ้าแลบ คนนี้ระงับทุกข์ไปชั่วฟ้าแลบนี้ ไม่มีในนรกหลุมนี้ ท่านจึงให้ชื่อนั้นนัตริยกรรม แปลว่า กรรมที่หนักมากจนหาช่องว่างไม่ได้เลย แม้ชั่วฟ้าแลบก็ไม่มี หนักมากที่สุดคือsstว์ประเภททำกรรม ประเภทที่หนักมากที่สุด คือประเภทไหน นั่นอีกนะ ท่านแจงออกมาให้รู้ พวกนี้ทำกรรม ๕ ประการ ประการใดประการหนึ่งก็ตาม ๕ ประการมีน้ำหนักเท่ากัน

ฆ่าบิดา ๑ ฆ่ามารดา ๑ ฆ่าพระอรหันต์ ๑ ทำสังฆเภท คำว่าสังฆเภท คือ ยุยงสงฆ์ที่มีความพร้อมเพรียงสามัคคีกันอยู่ด้วยการปฏิบัติธรรมวินัย ให้แตกให้แยกจากกัน เรียกว่า ให้แตกสามัคคีกัน ๑ แล้วทำลายพระพุทธเจ้า แม้ไม่ตายก็ตาม ได้รับความบอบช้ำเพียงเท่านั้น ๑ เหล่านี้เรียกว่าอนัตริยกรรม เป็นกรรมที่หนักมากที่สุด ตกนรกในหลุมนี้ นั่นท่านก็บอกเอาไว้

ที่นี้รองลงมานรกก็รองลงมา กรรมที่รองกันsstว์โลกก็ไปตกครอง ๆ กันมาเรื่อย ๆ ท่านบอกไว้ ๒๕ หลุม พอเลื่อนจากหลุมนี้แล้วไม่ใช่จะขึ้นเหมือนเขาติดคูกติดตะราง ก็ปีกก็ตามเขาติดคูก ติดตั้ง ๑๐ ปี ๒๕ ปีหรืออะไรอย่างนี้ พอพ้นโทษแล้วเขาเป็นพลเมืองดี เช่นเดียวกับเราร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่คนที่พ้นจากนรกหลุมที่หนึ่งนั้นแล้ว เลื่อนมาหลุมที่สอง ไม่ได้พ้นนะ หลุมที่สองค่อยเบาไป ๆ เลื่อนขึ้นมาหลุมที่สาม ที่สี่ ตามอำนาจแห่งกรรมเบา ก็ค่อยเลื่อนขึ้นไปในนรกนั้น ความเบาของนรกก็ต่างกันเป็นลำดับ

จนกระทั่งพ้นจากนรกแล้ว จะมาเป็นคน เป็นsstว์ เทวดา อินทร์ พรหม อิกยังไม่ได้ นะ ยังต้องมาเป็นเปรตอีก เปรต ๑๓ จำพวก ๑๓ จำพวกนี้ยังมีกรรมเบาว่านรกชั้นสุด คือ เบาที่สุด นรกหลุมสุดนั้น แล้วก็มาเป็นเปรต เปรตนี้ ๑๓ ประเภท ยังต้องมาเสวยเป็นชั้นเป็นตอนไปอีก จนกว่าวาระสุดท้ายก็มาเป็นปรตตูปชีวีเปรต คือเปรตประเภทที่ล้มหายตายจากไปแล้ว มารับส่วนบุญส่วนกุศลจากญาติพี่น้อง จากพ่อแม่ทั้งหลายได้ ท่านจึงเรียกว่าปรตตูปชีวีเปรต อาศัยความเป็นอยู่จากผู้อื่น ปร ผู้อื่น พวกญาติพวกวงศ์ มิตรสหาย พ่อแม่ พี่น้อง ทำอุทิศส่วนกุศลให้ เปรตจำพวกนี้จำพวกเดียวที่ได้รับบุญกุศล

จากนั้นพันเลย นี่ละฟังซิ ตั้งแต่อนันตริยกรรมขึ้นมาถึงขั้นปรตตูปชีวีเปรต พอสุดนี้แล้ว ผ่านโดยสมบูรณ์ พันโทษแล้ว หน้าขนาดไหนฟังซิ

นี่พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์สอนอย่างนี้ละ แล้วที่นี้ก็เลสทุกประเภทอีกเหมือนกัน มันก็ลบความจริงอย่างนี้ร้อยเปอร์เซ็นต์เหมือนกัน เพราะฉะนั้นสัตว์โลกทั้งหลายจึงต้องจม ๆ เพราะธรรมชาติของกิเลสอันนี้มันเหนียวแน่น ดึงตลอดเวลา ดึงลง ๆ ความโลภก็ดึงลง ดึงไม่มีจิตจางคือความโลภ ความอยากความทะเยอทะยาน ไม่มีคำว่าพอ ได้เท่าไรยิ่งทิวยิ่ง โหยยั้งโลก โลกไปเรื่อย ๆ นี่คือกิเลส มันดึงอยู่ตลอด มันดึงให้โลกไม่สนใจ

โกรธก็เป็นกิเลสประเภทหนึ่ง ราคะตัณหาผลักดันออกไป ดึงออกไปอีก มีแต่ส่วนที่ จะดึงลง ถ้าไม่มีธรรมแล้วตายเพราะมัน เพราะฉะนั้นสัตว์นรกที่ตกนรกจึงมากกว่าแดน สวรรค์ชั้นหนึ่ง แดนนรกแต่ละหลุมมากกว่านั้นร้อยเท่าพันทวี เพราะสัตว์ทั้งหลายตกนรก มากกว่าที่จะไปสวรรค์ไปความดี

ตั้งพระพุทธเจ้าท่านทรงเทียบเอาไว้เวลาพระอนันตกุลถามว่า ผู้จะไปสวรรค์กับลง นรกรนั้น มีจำนวนสัตว์โลกต่างกันอย่างไรบ้าง พระพุทธเจ้ารับสั่งเลยทันทีว่า คนผู้จะไปนรก นั้นเหมือนกับขนโค โคตัวหนึ่งมีขนมากน้อยเพียงไร นั่นละสัตว์โลกที่จะไปลงนรกเท่ากับขน โค มากขนาดนั้น แล้วผู้จะไปสวรรค์เท่ากับเขาโค โคตัวหนึ่งมันมีห้าเขาที่ไหน มันมีสองเขา นี่ละผู้จะไปมันเทียบกันได้อย่างนี้ เพราะฉะนั้นคำว่าแดนนรกกับแดนสวรรค์จึงต่างกันร้อย เท่าพันทวีอย่างนี้ หนาแน่นไปด้วยสัตว์นรก ไม่มีจิตจาง ไม่มีเบาบาง เพราะกิเลสไม่เบา บางในหัวใจสัตว์ ผลักดันสัตว์ให้ทำความชั่วซ้ำลามาก ที่จะเป็นผลให้ไปตกนรกรนั้นตลอดมา จึงไม่มีคำว่าอ่อนข้อ

นอกจากมีอรรถมีธรรม ได้ยินได้ฟังจากศาสนา คือ พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ แล้วมายับยั้งซึ่งตัวเอง ปฏิบัติตัวเอง ฝ่าฝืนกับความชั่วความดึงดูดที่จะให้ลงทางชั่วนั้น ด้วยการประกอบความดี ละเว้นสิ่งที่ชั่วด้วยการฝ่าฝืนอีกเหมือนกัน คือมันอยากทำชั่ว ฝ่าฝืนไม่ ทำ มันไม่อยากทำความดี ฝืนทำ นี่เรียกว่าฝืน ฝืนความชั่วเหล่านี้ด้วยธรรม ๆ เพราะฉะนั้น ท่านจึงว่าทุกข์ ไม่ทุกข์ยังงี้ก็กิเลสมันกองทัพใหญ่ เราจะทำความดีแต่ละประเภท ๆ นี้ ต้องรบกับความชั่วคือกิเลสตัวนั้นตลอด อย่างเราจะไปวัดไปวาทำบุญให้ทาน ความขี้เกียจ มาแล้ว จะไปให้ทานอะไร ความตระหนี่ถี่เหนียวมาแล้ว นั่นเห็นไหม

นั่นคือกิเลส เราไม่รู้ เราไม่ทันมัน แล้วคำว่าตระหนี่นั่นมันก็เอามาเป็นตัวของตัวเอง เสีย ว่าเราตระหนี่ มันไม่ได้ว่ากิเลสตระหนี่ กิเลสมาเป็นเรา ว่าเราตระหนี่ เราขี้เกียจ ว่าขี้เกียจก็ นอนหงายหมาเลย ถ้าลงว่าขี้เกียจแล้ว เชื้อกิเลสร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว บอกว่าหงายหมา พวก นี้ไม่มีท่าต่อสู้ ท่านเรียกหงายหมา เข้าใจไหม ถ้ายังมีท่าต่อสู้เขาเรียกหงายแมว อันหนึ่งว่า จะไปวัด อันหนึ่งว่าไม่ออกไป ถ้างั้น ทะเลาะกัน สู้กัน นี่เรียกว่าหงายแมว ถ้าลงว่าไม่ไป

ละคะ ขี้เกียจ หงายหมาเลย ไม่มีทำต่อสู้อะ พากันจำเอาละ นี่ละเรื่องของความจริงเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้

ที่นี้ตัวจอมปลอมมันก็ปลอมของมันอย่างนั้น เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้เหมือนกันนะ เพราะมันไม่มีของจริงออกมาหลอกสัตว์โลก มันมีแต่ของปลอม ต้องเอาแต่ของปลอม หลอกมาตลอด แล้วจะหลอกตลอดไปอย่างนี้ ธรรมก็เป็นของจริง ที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้องค์ไหนพระองค์ใดก็ตาม เหมือนกันหมด ต้องเอาธรรมกับกิเลสมาพืดกัน ต่อยกัน สู้กัน อยู่อย่างนี้ตลอดมา แล้วก็ค่อยไปได้

การแนะนำสั่งสอนจากธรรมนี้มีเป็นกาลเป็นเวลา ส่วนกิเลสไม่ต้อง มันพอตัวของมันอยู่ในหัวใจของสัตว์โลก มันทำงานโดยอัตโนมัติ เพื่อสั่งสมตัวของมันบนหัวใจสัตว์โลกตลอดไป อันนี้ไม่มีใครมาแนะนำ มันเป็นหลักธรรมชาติที่คล่องตัวของมันเองด้วยอัตโนมัติของมัน เพราะฉะนั้นกิเลสจึงตั้งตลอด ส่วนธรรมะนี้เวลามีครูมีอาจารย์ได้ยินได้ฟัง เช่นพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ นี่ก็เป็นวรรคหนึ่ง วรรคนี้ตอนนี้อย่างนี้ มีวาสนาบารมีก็มาเกิดพอเหมาะพอสมกัน เกิดความเชื่อความเลื่อมใส แล้วได้ยินได้ฟังก็ผ่านพ้นไปได้ ๆ จากนั้นก็นำโอวาทของท่านไปปฏิบัติตัวเอง แนะนำหรือจุดลากตัวเอง

แล้วครูบาอาจารย์สอนแต่ละครั้ง ๆ ก็ผ่านไป ๆ แต่กิเลสสอนไม่มีผ่าน สอนย้ำตลอดเอาจนจบ กิเลสตั้ง ๆ จนจบ แต่ธรรมะตั้งแล้วปล่อยมือเป็นเวลา ๆ เช่นเวลามีศาสนาก็สอน หมดศาสนาแล้วก็ปล่อยมือ หรือมีครูบาอาจารย์แนะนำสั่งสอนนี้ก็เรียกว่าช่วยเหลือจุดลาก พอครูบาอาจารย์ห่างไปเสียนี้ กิเลสมันก็ลากลง ๆ แล้วครูบาอาจารย์ไม่ได้มาสอนก็จางไป ๆ สุดท้ายกิเลสกลืนเรียบ ๆ นี่ละกิเลสมันได้เปรียบตลอดเวลามา

โห พุดแล้วเราสลดสังเวชจริง ๆ นะ ธรรมพระพุทธเจ้าจับกิเลสนี้จับเห็นได้หมด นี่ละพระพุทธเจ้ามาสอนโลก เอาธรรมจับเห็นหมด กิเลสมันหลอกหลวงต้มตุ๋นปิดบังไว้ตรงไหน ๆ ธรรมจะเปิดออกโล่งไปหมด เห็นหมด ๆ แล้วก็ลากกิเลสมาประจานให้สัตว์โลกได้รู้โทษของมัน กิเลสมันเป็นอย่างนั้น ๆ แล้วแสดงคุณค่าแห่งธรรมให้โลกทั้งหลายได้ทราบ ถึงอย่างนั้นกิเลสมันก็ลากไปกลืนจนได้ เอาไปกินจนได้นั้นแหละ ไม่ได้ถ้อยง่าย ๆ นะกิเลส จึงขอให้พากันสู้ ไม่สู้ไม่ได้ละ

นี่เราพุดถึงเวลาที่ธรรมของเรายังมีกำลัง ก็ดังที่หลวงตาเคยพุดให้ฟังแล้ว พอเราสู้ไม่ถอย ๆ นานเข้า หนักเข้า ๆ เราก็มีกำลังในตัวของเราขึ้นมา ที่นี้ก็เป็นเครื่องดึงดูดใจในการทำความดี เช่นเดียวกับกิเลสมันดึงดูดใจทำความชั่วของมันนั่นแหละ เมื่อธรรมมีในใจแล้วดึงดูดใจให้ออกพอใจในการบำเพ็ญศีลธรรม และค่อยดึงดูดไปเรื่อย ๆ ความดีเกิดขึ้นเรื่อย ๆ เป็นพลังหนุนกันไปเรื่อย ที่นี้ดึงดูดหนักเข้า ๆ ก็กลายเป็นอัตโนมัติ การสร้างตัวในทางความดีเป็นอัตโนมัติขึ้นมา เช่นเดียวกับกิเลสสร้างตัวของมันเพื่อเป็นวิฆวาน ได้แก่

ความเกิดแก่เจ็บตายให้สัตว์ทั้งหลายเรื่อยมาเหมือนกัน ทีนี้เวลาธรรมมีกำลัง ธรรมก็หมุนตัวออกเป็นอัตโนมัติ ธรรมมีกำลังแล้วหมุนตลอด ๆ จนกระทั่งพ้นเลย

ถึงขั้นธรรมมีกำลังแล้วนั้นเราไม่ต้องพูดแหละ คือเป็นเองเหมือนกันกับกิเลส กิเลสไม่ต้องหาครูหาอาจารย์สอน มันเป็นกิเลสของมันวันยังค่ำ ธรรมเมื่อเจริญไกรถึงขั้นที่จะช่วยตัวเองได้แล้วก็ต้องมีใครมาสอน ธรรมอัตโนมัตินี้จะหมุนตัวไปเองตลอดเลย เรายกตัวอย่างให้เห็นชัด ๆ ก็เช่นอย่างพระอนาคามี เอาเห็นชัด ๆ เลย พระอนาคามีนี้แน่ร้อยหรือล้านเปอร์เซ็นต์เลยว่า จะหมุนขึ้นโดยถ่ายเดียวเท่านั้น เวลามีสีวิตอยู่ท่านก็บำเพ็ญองค์ของท่าน แล้วเร่งความเพียรเข้า บรรลุธรรมเร็วขึ้น ๆ ถ้าท่านได้สิ้นไปเสีย เรื่องใจของท่านที่เป็นอัตโนมัติในการหมุนออกจากทุกขันธ์ ก็จะหมุนไปเป็นหลักธรรมชาติ

แต่หมุนโดยลำพังตัวเองไม่รวดเร็วเหมือนมีชีวิตอยู่แล้วเร่งความเพียร ถ้าเร่งความเพียรก็เร็วขึ้น พอตายเสียนี้ความเพียรในการเร่งก็ไม่มี ก็มีในอัตโนมัติของจิตที่จะหมุนขึ้นไปเรื่อย ๆ พ้น นี้เรียกว่าอัตโนมัติ

ถึงขั้นอัตโนมัติยังงี้ก็ไม่อยู่ เป็นแต่เพียงว่าซำกับเร็ว ถ้าเจ้าของมีชีวิตอยู่ ผู้สำเร็จพระอนาคามีแล้วยังมีชีวิตอยู่ ผู้นั้นรวดเร็วเพราะมีความเพียรเร่ง แต่ผู้นั้นได้สิ้นไปเสียนี้ก็ไปโดยหลักอัตโนมัติ ไม่มีคำว่าเร่งแต่ไม่มีคำว่าหยุด ไปโดยอัตโนมัติของตัวเองอันนี้ซำ นี้เรียกว่าธรรมขึ้นโดยถ่ายเดียวไม่ลง พวกกันจำเอานะ

วันนี้ก็พูดเรื่องธรรมะธัมโม พูดไปพูดมาก็นานไม่ใช่เล่นนะ ว่าจะไม่พูดมาก วันนี้บรรยายถึงเรื่องนรกเรื่องสวรรค์ให้โลกทั้งหลายเราได้ทราบ มันหนาแน่นมากมายขนาดไหน เราจะยังให้กิเลสปิดหูปิดตาล้างว่านรกไม่มี สวรรค์ไม่มีอยู่หรือ มนุษย์เราแต่ละคน ๆ มันเท่ากำปั้น จะไปลบล้างแดนนรกแดนสวรรค์ซึ่งครอบโลกธาตุได้ยังงี้ กำปั้นเท่ากำปั้นคนแล้วจะไปสามารถขนาดไหน แต่อย่างว่าละ คือมันไม่ได้กัดแค่เท่าก็เอา ไม่ได้กัดได้เท่าก็เอา เหมือนไอ้ปากก็เรามันไม่ได้กัด มันเท่าก็เอา

เอาละทีนี้ให้พร พอสมควรแล้ว